USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **H. S.,** zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2022, č. j. OAMP-223/LE-LE05-LE05-NV2-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2022, č. j. 2 A 45/2022-23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 10. 2022, č. j. OAM-223/LE-LE05-LE05-NV2-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný nepovolil žalobci vstup na území ČR na základě § 73 odst. 3 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

[2] Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji nadepsaným rozsudkem zamítl.

[3] Uvedl, že mezi zákonné předpoklady nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany podle § 73 odst. 3 písm. d) zákona o azylu patří to, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným právním předpisem Evropské unie, existence vážného nebezpečí útěku a také nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Tyto podmínky měl za splněné.

[4] Soud konstatoval, že dne 30. 9. 2022 žalovaný vydal rozhodnutí č. j. OAM-223/LE-LE05-D05-2022, jímž rozhodl o tom, že Kyperská republika je státem příslušným dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 k přijetí žalobce zpět; tím rozhodl o jeho přemístění zpět na Kypr. V této souvislosti soud dále zohlednil, že při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 12. 9. 2022 uvedl, že se nechce na Kypr vrátit s tím, že má úmysl zůstat v ČR a pracovat zde, čímž je dle soudu naplněna podmínka existence vážného nebezpečí útěku.

[5] Za splněnou považoval rovněž i poslední podmínku (tj. nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu), neboť se nelze domnívat, že by uložení zvláštního opatření bylo dostatečné k zabezpečení účasti žadatele v řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to mimo jiné s ohledem na jeho vyjádření nevůle vrátit se na Kypr a úmyslu zůstat v ČR.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, kterou považuje za přijatelnou s ohledem na nepřezkoumatelnost rozsudku (stejně jako rozhodnutí žalovaného) a pro specifičnost jeho situace, která nebyla doposud judikaturou Nejvyššího správního soudu plně řešena.

[7] Z rozhodnutí správního orgánu není dle něj patrné, jaké úvahy jej vedly k závěru o naplnění jednotlivých podmínek uvedených v § 73 odst. 3 písm. d) zákona o azylu, přičemž výslovně pak poukazuje na absenci úvah stran nemožnosti uplatnění zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu.

[8] Obě rozhodnutí jsou pak rovněž nezákonná, neboť v souzeném případě nejsou dle stěžovatele vůbec splněny soudem vymezené podmínky pro nepovolení vstupu na území; z ničeho nevyplývá jeho úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie. Pokud tuto skutečnost žalovaný a soud dovozují z jeho vyjádření ze dne 12. 9. 2022, pak se jedná o úvahy zcela nesprávné a nedostatečné; lze z nich toliko dovodit „*zda se chce či nechce vracet*“, nikoliv jeho postoj k respektování pravomocného rozhodnutí o přemístění.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podanou kasační stížnost považuje za nedůvodnou, přičemž setrvává na závěrech uvedených ve svém rozhodnutí a následně aprobovaných městským soudem v napadeném rozsudku. Navrhl proto zamítnutí podané kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), přípustná.

[11] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*". O přijatelnou kasační stížnost se dle zde citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Kasační soud dospěl k závěru, že v případě stěžovatele podmínky přijatelnosti kasační stížnosti splněny nejsou.

[13] Soud předně konstatuje, že napadený rozsudek i jemu předcházející rozhodnutí žalovaného splňuje kritéria přezkoumatelnosti.

[14] Soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, neboť z něj nelze zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, ve kterých pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

[15] Jak uvedl již městský soud, napadené rozhodnutí je sice stručné a splnění jednotlivých podmínek pro nepovolení vstupu na území by si zajisté zasloužilo detailnější argumentaci, ve svém souhrnu však toto rozhodnutí netrpí natolik závažnou vadou, která by odůvodňovala jeho zrušení. Z odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami se správní orgán a následně soud řídil při utváření závěru o skutkovém stavu a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy. Ostatně proti těmto závěrům stěžovatel v žalobě a následně kasační stížnosti obsáhle brojí; rozporovaných úvah si tedy je dobře vědom a řádně jim porozuměl.

[16] Kasační soud se rovněž dále ztotožnil s právním hodnocením jak žalovaného, tak následně městského soudu, tj. se splněním všech předpokladů pro nepovolení vstupu stěžovatele na území podle § 73 odst. 3 písm. d) zákona o azylu. V tomto ohledu lze zcela odkázat na jeho vlastní vyjádření při pohovoru konaném dne 12. 9. 2022, ve kterém zřetelně a dostatečně vyjevil svůj záměr nevrátit se na Kypr (na otázku, zda se je ochoten

vrátit případně na Kypr uvedl „*nechci se tam vrátit*“). Nelze rovněž opomenout, že jak vyplývá již z rozhodnutí správního orgánu, stěžovatel pravomocná rozhodnutí týkající se svého pobytu na tom či onom místě nerespektuje opakovaně. Ostatně sám uvedl, že po vypršení platnosti jeho pracovního víza zůstal na Kypru nelegálně, poté tam požádal o mezinárodní ochranu, avšak následně opětovně zůstal na Kypru nelegálně. Pro vstup na území České republiky, kam se rozhodl dále přesunout, pak použil falzifikát cestovního dokladu. Namítané pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele tak kasační soud neshledal.

[17] Při posouzení námitky použití zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu, je potřeba se nejprve zabývat tím, v jaké situaci může správní orgán toto opatření uplatnit. Pokud v řízení o povolení vstupu na území Ministerstvo vnitra dospěje k závěru, že je naplněn některý z důvodu nepovolení vstupu dle § 73 odst. 3 zákona o azylu, nicméně je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření (zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu ve stanovené době) je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany, může rozhodnout o uložení tohoto zvláštního opatření. Jeho aplikace se však musí posuzovat ve vztahu ke konkrétnímu důvodu nepovolení vstupu na území (shodně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2017, č. j. 9 Azs 314/2016 - 44).

[18] V nyní souzené věci žalovaný dospěl k závěru o neúčinnosti uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu, neboť vzal za prokázané, že žalobce v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany vyjádřil svou nechuť vrátit se na Kypr, svůj úmysl zůstat v ČR, stejně tak jako další okolnosti tohoto případu uvedené výše. Žalovaný rovněž výslovně uvedl, že dne 30. 9. 2022 vydal rozhodnutí č. j. OAM-223/LE-LE05-D05-2022, v jehož konečném důsledku rozhodl o přemístění stěžovatele zpět právě na Kypr.

[19] Za této situace závěr správního orgánu, že k naplnění účelu (tzn. zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany) výše popsaná zvláštní opatření nepostačují, nelze považovat za nesprávný, potažmo nezákonný. V tomto ohledu lze odkázat též na rozsudek ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 - 23, dle kterého „[v]*olba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření*“. V nyní souzené věci má pak kasační soud za to, že zde existují skutečnosti dostatečně nasvědčující tomu, že by stěžovatel se správními orgány nespolupracoval, jak ostatně uvedl výše (obdobně viz případ řešený v rozsudku ze dne 25. 5. 2021, č. j. 1 Azs 61/2021 - 26, ve kterém žadatel *„opakovaně neoprávněně vstupoval na území členských států Evropské unie, v nichž žádal o udělení mezinárodní ochrany, aniž by vyčkal výsledku těchto řízení“;* kasační soud zde aproboval úvahy žalovaného o nemožnosti využití zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu).

[20] Je také třeba zohlednit, že zákon stanovuje pro rozhodnutí o povolení vstupu na území velmi krátkou lhůtou pro rozhodnutí (5 dnů ode dne podání žádosti cizince o mezinárodní ochranu). Tato krátká lhůta sice správní orgán nezbavuje povinnosti řádně zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, opravňuje ho však ke zvolení

co nejrychlejšího a nejefektivnějšího postupu (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Azs 123/2015 - 47).

[21] V dané věci tak nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak kasační soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Městský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[23] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[24] Stěžovateli byl v průběhu řízení před městským soudem ustanoven zástupce z řad advokátů, který jej i nadále zastupuje v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 s. ř. s. *in fine*). Ustanovenému zástupci náleží odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a to ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a dále 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty. K nákladům řízení se tedy přičítá tato daň v sazbě platné ke dni ukončení řízení o kasační stížnosti, tj. ve výši 714 Kč. Odměna za zastupování tak činí 4 114 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2023

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu